

Arrest

nr. 183 903 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Mogadishu en verklaart de Somalische nationaliteit te hebben. Enkele jaren geleden werd u gearresteerd door de politie en enkele uren vastgehouden. De politie was toen op zoek naar leden van Al Shabaab.

Op 10 maart 2015, tussen 18u30 en 19u30, valt er een raket op uw huis toen u niet thuis was. Dit was het huis waar u woonde met uw ouders, vrouw, 4 broers en 2 zussen, maar enkel uw vader en zus

waren toen thuis. Uw vader overlijdt ter plaatse en uw vrienden helpen u uw zus naar het ziekenhuis Madino te brengen terwijl de rest van uw familie bij uw overleden vader blijft. U overnacht in het ziekenhuis en krijgt de volgende dag bezoek van 2 journalisten die uw zus willen interviewen over het incident. Aangezien uw zus niet bij bewustzijn is, legt u zelf verklaringen af. Dit wordt gefilmd en op televisie vertoond. Op 12 maart komt uw oom naar het ziekenhuis en vraagt u waarom u met die journalisten hebt gepraat, waarin u Al Shabaab aanduidt als de schuldigen. Op 14 maart wordt u telefonisch bedreigd door Al Shabaab. Diezelfde avond komt uw oom u ophalen en vanaf dat moment leeft u ondergedoken bij uw oom thuis in hamarweyne. Op 20 april 2015 vertrekt u.

U reist via Kenia en Duitsland en komt op 11 mei 2015 in België aan. U vraagt de volgende dag asiel aan

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, ondanks de doorleefdheid van uw relaas, verscheidene elementen serieuze vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaart u onder meer dat het niet mogelijk was u vrij te bewegen in Mogadishu gezien de veiligheidssituatie (gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 5 en p. 10), iets dat u ook reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde. Echter, toen u gevraagd werd waar de rest van uw familie was toen de raket op uw huis viel, vertelt u dat uw moeder om brood was, uw broers bij vrienden en uw andere zus bij een vriendin om henna aan te brengen voor een bruiloft (CGVS p. 8). Bovendien verklaarde u eerder al dat u uw dagen vulde met rondhangen en voetbal spelen (CGVS p. 5). Dit staat haaks op uw verklaringen over uw beperkte bewegingsvrijheid, wat u bovendien aanhaalt als reden waardoor u niet kon gaan werken (CGVS p. 5). Wanneer u later met deze tegenstrijdige elementen geconfronteerd wordt verklaart u dat u nooit heeft gezegd dat u zich niet vrij kon bewegen (CGVS p. 10).

Ook is het op zijn minst vreemd dat u zich geen enkel detail herinnert van de journalisten waartegen u uw verhaal heeft verteld. Gevraagd naar de zender waarvoor zij werken, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 9). U verklaart enkel dat er rond de 40 zenders zijn en dat u dus niet weet voor welke zender of krant zij werkten. Het is echter zeer eigenaardig dat wanneer u dergelijke verklaringen over Al Shabaab aflegt, u het op geen enkel moment nodig vindt te vergewissen voor wie die twee journalisten werkten, zeker gezien de feiten die zich net bij u thuis hadden voorgedaan. U legt dit verder uit door te verwijzen naar de traumatische ervaring en de pijn die u toen voelde. Echter, dit verklaart niet waarom u niet op een later tijdstip, wanneer uw interview werd uitgezonden, aan uw oom vroeg op welke zender dit werd getoond.

Verder dient opgemerkt te worden dat over het incident waar u naar verwijst, de raketaanval, absoluut niets kan worden teruggevonden. Verschillende Somalische media werden geconsulteerd, zoals Goobjoog, evenals ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) dat de verschillende incidenten die plaatsvinden in Somalië archiveert, dit gebaseerd op de lokale nieuwsbronnen. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat dergelijk voorval, vlakbij de haven van Mogadishu, nergens in de media zou zijn gemeld, al zeker omdat u zelf zegt met de pers te hebben gepraat en dat dit interview bovendien op televisie is uitgezonden, hetgeen dat aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen. Ter vergelijking: incidenten waarbij een gehandicapte vrouw werd vermoord in Mogadishu of een explosie nabij een hotel waarbij 2 gewonden vielen worden bijvoorbeeld wel gemeld. Er werd bij de opzoeking bovendien ook rekening gehouden met een andere datum, daar het uiteraard volstrekt mogelijk is dat dergelijk incident zich niet op de exacte datum die u verklaart heeft voorgedaan. Echter, op geen enkel moment in maart 2015 wordt er gerapporteerd over een incident dat gelijkenissen vertoont met het uwe.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u slechts zeer summier heeft verteld over het bovenstaande incident bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daar meldde u enkel dat Mogadishu een onveilige plaats is om te wonen en je daar als jongere niet kan werken. Enkel op het einde vermeldde u de raketaanval waarbij uw huis vernield werd, uw vader

overleed en uw zus zwaargewond raakte. Op geen enkel moment vertelt u echter over uw gesprek met de journalisten, wat uiteindelijk wel het eigenlijke feit is dat de aanleiding was voor uw vlucht naar België.

Gelet op de elementen uit uw dossier, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab.

Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de

inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift van 8 september 2016 voegt verzoeker volgende stukken: *“artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016; artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016; artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016; artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016; artikel “De Morgen” 26 juli 2016”.*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 september 2016 in een eerste middel een schending aan van *“artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 198; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker is van mening dat *“[verweerders] manier van redeneren – dat haar moeder om brood was, haar zus bij een vriendin en broer bij vrienden betekent dat de situatie wel veilig was en dat verzoekende partij gelogen heeft – werkelijk alle verbeelding tart!”*. Hij voert aan dat verweerder zelf erkent dat verzoekers verhaal doorleefd is, alsook dat de veiligheidssituatie in Mogadishu ernstig is.

Waar verweerder aankaart dat over de beweerde raketaanval niets kan worden teruggevonden voert verzoeker aan dat *“het niet vreemd is dat verwerende partij het verslag niet kan terugvinden”,* aangezien *“in Somalië dagelijks meerdere aanslagen gebeuren”*. Bovendien stelt verzoeker dat hij *“in alle staten was en rouwde om het verlies van haar ouder”* en hierdoor niet weet wie de journalisten waren, hoe zij eruitzagen en voor wie zij werkten.

Verzoeker wijst erop dat *“van asielzoekers wordt verwacht dat zij een samenvatting geven van de redenen waarom zij hun land hebben verlaten”* en vindt het bijgevolg *“niet ernstig”* dat verwerende partij beweert dat hij te summier een samenvatting heeft gegeven. Verzoeker voegt toe dat *“verwerende partij zich duidelijk focust op pietluttigheden en de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog verliest”* en dat *“de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”*

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van het non refolement beginsel”.*

Verzoeker is van oordeel dat *“het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij na lezing van de COI-Focus [dd.19 februari 2016] tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus”*. Hij verwijst naar pagina 21-24 van dit rapport, waar een overzicht wordt gegeven van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen; naar pagina 26-28, waar andere gewelddadige incidenten worden weergegeven; naar pagina 29-30, waar ACLED stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is. Verzoeker voert verder aan dat *“in de internationale pers ook heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen”* en verschaft een greep uit de veelheid aan verschenen artikels: *“22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die*

ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)."

Verzoeker meent dat *"de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu"*. Hij stelt dat uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat *"burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab"* en verwijst naar het nieuw COI-rapport van 16 mei 2016 waaruit blijkt dat *"de Somalische autoriteit geen effectieve controle heeft over Mogadishu en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld"*. Verzoeker voert verder aan dat in het voormeld rapport *"UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt"*. Hij is van oordeel dat het *"niet ernstig is"* dat *"verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over deze argumenten van UNHCR"*. Bovendien haalt verzoeker aan dat *"ook de humanitaire situatie desastreus is"*.

Ten slotte stelt verzoeker dat *"er op geen enkel ogenblik onderzocht wordt of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen in Somalië"*, erop wijzend dat *"het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan"*.

In hoofddorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De commissaris-generaal betwist verzoekers herkomst uit Mogadishu niet maar stelt dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.4. Verzoeker verklaart dat zijn problemen met Al Shabaab, die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, zijn ontstaan nadat hij op de televisie in een interview Al Shabaab beschuldigt van de raketaanval op zijn huis.

2.5. Met het CGVS kan vastgesteld worden dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst van 12 mei 2015) verklaarde dat hij zijn land is ontvlucht *“[o]mwille van de beperkte vrijheid door de aanwezigheid van Al-Shabaab. Je kunt daar als jongere niet vrij bewegen en ik had geen mogelijkheid tot werken. Het enige wat je kan doen is soldaat worden en dan loopje het risico te worden vermoord door Al-Shabaab. En omgekeerd ook; je kan lid worden van Al-Shabaab, maar dan loop je het risico te worden vermoord door regeringstroepen”* (vragenlijst CGVS, punt 5). Bijkomend voegde hij eraan toe dat het huis van zijn familie twee jaar geleden vernield werd door een raket afkomstig van Al Shabaab, waarbij zijn vader omkwam en zijn zus gewond was. Al Shabaab had de bedoeling gehad de haven te treffen waar Amisom soldaten aanwezig waren (vragenlijst CGVS, punt 8). Verzoeker stelt in deze vragenlijst nog dat hij éénmaal één nacht werd gearresteerd door de Somalische overheid die op zoek waren naar leden van Al Shabaab maar hij de volgende dag werd vrijgelaten (vragenlijst punt 1).

2.6. Het is aldus duidelijk dat verzoeker zijn asielrelaas bij het CGVS heeft bewerkt en aangedikt. Terwijl zijn initiële verklaringen omtrent zijn asielmotieven beperkt waren tot het gebrek aan werkgelegenheid en bewegingsvrijheid in Mogadishu houdt hij tijdens het CGVS-verhoor een geheel ander betoog voor waar hij een actieve rol speelt in de strijd tegen Al Shabaab, en publieke verklaringen aflegt die werden uitgezonden op de televisie. Dergelijke essentiële wijzigingen tasten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas fundamenteel aan. Pas een maand later corrigeerde verzoekers advocaat de datum van de raketaanval (zie brief van 6 juni 2016) naar 2 maanden wat verzoeker bij de start van het CGVS-gehoor herhaalt: *“op mijn vorige gehoor staat erop dat mijn vader twee jaar terug vermoord was en het moet 2 maanden zijn”* (CGVS-gehoor, p. 3). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker, die deze voorgehouden gebeurtenissen nog maar net voor zijn vertrek zou hebben beleefd en die de directe aanleiding van zijn vlucht waren, zich dermate zou hebben vergist, temeer gezien verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. In tegendeel op de vraag of hij niets anders wenst toe te voegen of aanvullingen heeft stelt verzoeker enkel dat hij verzoekt *“hier te mogen blijven en leven”* (vragenlijst CGVS punt 10).

2.7. Aldus zijn verzoekers problemen met Al Shabaab zoals verklaard op de zetel van het CGVS niet geloofwaardig en fundamenteel strijdig met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“van asielzoekers wordt verwacht dat zij een samenvatting geven van de redenen waarom zij hun land hebben verlaten”* en dat *“[d]at (...) exact [is] wat verzoekende partij gedaan heeft”*, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Dit klemmt te meer nu de niet vermelde elementen de kern uitmaken van verzoekers asielmotieven en dat het interview met de journalisten en zijn daaropvolgende problemen met Al Shabaab, de eigenlijke aanleiding vormde van zijn vlucht. Derhalve kon van verzoeker worden verwacht melding te maken van het interview en de daaropvolgende doodsb bedreiging door Al Shabaab, hetgeen wel degelijk wezenlijke elementen van zijn asielrelaas uitmaken, gezien dit de directe aanleiding van zijn vlucht was. Dit is *in casu* niet het geval, waardoor verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk omwille van deze redenen is moeten vluchten.

2.8. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden en dit niettemin de bestreden beslissing stelt dat *“[v]erschillende Somalische media werden geconsulteerd, zoals Goobjoog, evenals ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) dat de verschillende incidenten die plaatsvinden in Somalië archiveert, dit gebaseerd op de lokale nieuwsbronnen. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat dergelijk voorval, vlakbij de haven van Mogadishu, nergens in de media zou zijn gemeld, al zeker omdat u zelf zegt met de pers te*

hebben gepraat en dat dit interview bovendien op televisie is uitgezonden, hetgeen dat aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen. (...) Er werd bij de opzoeking bovendien ook rekening gehouden met een andere datum, daar het uiteraard volstrekt mogelijk is dat dergelijk incident zich niet op de exacte datum die u verklaart heeft voorgedaan. Echter, op geen enkel moment in maart 2015 wordt er gerapporteerd over een incident dat gelijkenissen vertoont met het uwe”.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“het niet vreemd is dat verwerende partij het verslag niet kan terugvinden”,* aangezien *“in Somalië dagelijks meerdere aanslagen gebeuren”,* toont dit niet aan dat de vermeende raketaanval wel zou gebeurd zijn. Bovendien is dit strijdig met verzoekers verklaringen nu hijzelf stelde dat dit gebeuren uitgebreid op de televisie aan bod kwam en hierover werd bericht door een ploeg van journalisten (ze waren *“met 3: eentje een microfoon, de andere een caméra en de andere was aan het helpen”,* CGVS-verslag, p. 9). Dat er een team van journalisten wordt uitgestuurd niet alleen om verslag uit te brengen, maar ook om het slachtoffer te interviewen, getuigt van de gewichtigheid die aan dergelijke aanslagen wordt gegeven, wat ook beaamt wordt in de bestreden beslissing *“[t]er vergelijking: incidenten waarbij een gehandicapte vrouw werd vermoord in Mogadishu of een explosie nabij een hotel waarbij 2 gewonden vielen worden bijvoorbeeld wel gemeld”.* Verzoekers beweringen worden aldus niet geobjectiveerd, wat in casu de waarachtigheid ervan ondergraaft te meer verzoeker nog aangeeft dat hij zich niets kan herinneren over de journalisten, noch hun zender, omdat hij *“in alle staten was en rouwde om het verlies van haar ouder”.* Hoewel deze uitleg op zich, en losstaand van de rest van de verklaringen, nog begrijpelijk kan zijn, volstaat deze niet. Immers verzoeker is nog meer dan een maand bij zijn oom in Mogadishu gebleven zodat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat verzoeker met hem de gebeurtenissen -waaronder het interview- die volgens verzoeker levensbedreigende gevolgen meebrachten, meermaals heeft doorlopen en de nood om te vluchten op gedetailleerde wijze heeft besproken.

2.9. Aangezien de raketaanval met daaropvolgend het televisie-interview en de doodsb bedreiging door Al Shabaab de kern van verzoekers asielsrelaas uitmaakt en verzoeker niet in staat is de raketaanval, noch het interview, noch de daaropvolgende doodsb bedreiging aannemelijk te maken, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers asielsmotieven.

2.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielsmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielsrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016, bij de verweernota wordt de update van 6 september 2016 gevoegd (hierna: COI Focus, Mogadishu). “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.

2.16. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.17. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.18. Al-Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behoudt Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven. (zie Cedoca COI, punt 3.1.1)

Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld.

Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.19. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoeker geen uitstaans heeft.

2.20. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.21. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. (punt 4 COI Focus, Mogadishu) Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.22. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “*gewone burger*” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van

afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het "Upper Tribunal" meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

2.25. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Ook verzoeker stelt dat hij zijn dagen onder meer doorbracht met voetballen.

2.26. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.27. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij.

Er werd immers geconcludeerd dat verzoekers verklaringen dat hij met de dood werd bedreigd door Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn. Gezien verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de door hem beweerde raketaanval effectief heeft plaatsgevonden, hebben de gevolgen ervan, met name de vervolging door Al Shabaab, evenmin enige grond.

2.28. Waar verzoeker nog benadrukt dat *"er op geen enkel ogenblik onderzocht wordt of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen in Somalië"*, erop wijzend dat *"het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan"* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel melding maakt van verzoekers familie in Mogadishu. In zoverre verzoekers vader reeds zou omgekomen zijn (op een vroeger tijdstip tijdens de burgeroorlog of op natuurlijke wijze) dan nog heeft verzoeker niet enkel een thuis om terug te keren maar ook zijn oom, moeder, broers en zussen en zijn echtgenote.

2.29. Tenslotte kan de bewering van verzoeker dat het UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en het non-refoulement beginsel zou schenden, niet als zodanig blijken uit de lezing van dit rapport.

Immers UNHCR heeft verschillende situaties voor ogen waaronder de terugkeer van Somali uit de vluchtelingenkampen in de buurlanden, waaronder Kenya. UNHCR meent dat een terugkeer naar de gebieden onder Al Shabaab niet aangewezen is en dat personen uit de vluchtelingenkampen, die aldus reeds jaren of decennia geleden vertrokken zijn uit Somalië, mogelijk kunnen terecht komen in een

situatie waar het moeilijk is te overleven. Dit geldt echter niet voor verzoeker die afkomstig is uit een gevestigde familie van Mogadishu waar verzoekers moeder ook een theehuisje heeft.

2.30. Verzoeker toont geen aan een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.31. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van *"The Guardian"*, dd. 22 januari 2016", "Artikel van *"The Telegraph"*, dd. 26 februari 2016", "Artikels *"NDTV"* en *"Garowe"* dd. 11 april 2016" en "Artikel *"Newsweek"* dd. 19 april 2016", "Artikel *"Al Jazeera"*, dd. 2 juni 2016, "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016", "Artikel *"De Morgen"* dd. 25 juni 2016", Artikel *"De Morgen"* 26 juli 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "*municipal government*" gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ten slotte wordt ook een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.32. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.33. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.34. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.35. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK